

Student, politiker – og ikke nok med det

Leon Nguyen er en av dem som skulle ønske døgnet hadde mer enn 24 timer. Han er tannlegestudent, kommunepolitiker, aktiv i Vietnamesisk studentforening i Oslo (VSO) og jobber på kafé. Heldigvis trenger han bare fem timer søvn.

Vi møter Leon Nguyen i kafeen på Universitetsbiblioteket på Blindern en morgen tidlig i januar. Det er bare et par dager til tannlegestudenten og arbeiderpartipolitiker fra Rælingen skal gå løs på sitt siste semester som tannlegestudent i Oslo.

– Hvorfor valgte du å studere til tannlege?

– Tenner sier mye om en persons bakgrunn. Nesten alle vietnameserne som jeg har vokst opp blant, har dårlig tannhelse. Man var ikke bevisst, og manglet både kunnskap og økonomiske ressurser. Da jeg gikk på ungdomsskolen, gikk det opp for meg hvilken rolle tenner spiller for en person, og jeg begynte å få lyst til å bli tannlege. Dette forsterket seg etter at jeg var i USA og besøkte en slektning som var tannlege der. Et annet alternativ, og noe jeg også hadde lyst til å bli, var arkitekt. Men da jeg kom inn på tannlegestudiet, valgte jeg det. Man har lyst til å bli så mangt, men man må foreta noen valg her i livet, og det er viktig å holde seg til dem.

– Er du glad for valget?

– Ja. Særlig nå når studiet nærmer seg slutten, ser jeg hvor fint yrket er, og hvor fleksibel man kan være som tannlege. Det er gode fremtidsmuligheter, lett å få jobb, og mulig å tilpasse arbeidsdagen til det man ellers har lyst til å gjøre. For meg er yrkeskarriere viktig, men det betyr ikke alt. Jeg vil bruke tid til å oppfylle andre drømmer også.

– Ja, du har kanskje lyst til å drive med politikk. Hvordan begynte det?

– Jeg har veldig lyst til å drive med

Tannlegestudenten Leon Nguyen er eneste nordmann med vietnamesisk bakgrunn som har gjort politisk karriere.

politikk. Og jeg begynte ganske tidlig å interessere meg for det som foregår i samfunnet. Da jeg gikk på ungdomsskolen, meldte jeg meg inn i AUF. Og siden har jeg blitt i Arbeiderpartiet. Det er absolutt der jeg føler at jeg hører hjemme politisk. Til å begynne med var jeg ikke aktiv, jeg sto bare som medlem. Men etter hvert engasjerte jeg meg mer, og tenkte at om man ikke er fornøyd med noe, bør man heller gå inn og være med å styre fremfor å sitte utenfor og kritisere eller syte for alt mulig. Da jeg var rundt 22 år, ble jeg spurt om jeg ville være med i fylkestyret i Akershus. Der satt jeg i ett år, og holdt på med utdanningspolitikk. Etter det ble jeg spurt om jeg kunne tenke meg økonomiansvaret, men det takket jeg nei til. Jeg så at det ble for mye i kombinasjon med studiene, og vervet som leder for Vietnamesisk Studentforening i Oslo. Det var vanskelig for meg å si nei, for jeg sier som regel ja til det meste, i hvert fall til utfordringer. Men jeg er glad for at jeg gjorde det.

– Men det var ikke slutten på den politiske karrieren?

– Nei, da. I 2003 ble jeg valgt inn som første vara til kommunestyret i Rælingen. Dermed har jeg vært på alle møtene siden valget, og siden sommeren 2006 har jeg hatt fast plass. Jeg er fortsatt innenfor oppvekst og miljø, og

trives med skole- og barnehagesaker og alt som har med barn og ungdom å gjøre. Dessuten er jeg opptatt av integreringsspørsmål. Jeg mener at integreringen må starte når barna er små, da det er lettest å ta til seg nye impulser.

– Hvor har du lyst til jobbe når du blir ferdig tannlege?

– Jeg hadde lenge lyst til å jobbe i Nord-Norge, for det er en del av Norge som jeg har lite kjennskap til. Det sies også at man kjenner lite til norsk kultur hvis man ikke vet noe om den nordlige delen av landet. Men det er litt vanskelig å se hvordan det skal la seg gjøre, siden jeg er engasjert i lokalpolitikken her. Nå har jeg forresten kjøpt leilighet i Skedsmo, som er nabokommune til Rælingen, og meldt meg inn i parti der. Det blir kanskje et par år i Nord-Norge før jeg etablerer meg. Jeg får se. Så lenge jeg trives spiller det liten rolle hvor jeg bosetter meg. Ideelt sett kunne jeg tenke meg å kombinere en offentlig stilling med privat praksis.

Få vietnamesere i politikken

– Du er ganske alene om å ha vietnamesisk bakgrunn og være aktiv politiker i Norge. Har du noen teori om hvorfor det ikke er flere?

– Det er riktig at jeg er den eneste av cirka 17 000 vietnamesere i Norge som er med i politikken, i hvert fall på dette

nivået. Jeg tror det kan ha sammenheng med vår bakgrunn, eller våre foreldres bakgrunn. Jeg kom til Norge to måneder før jeg fylte åtte år. Både jeg, og også de jeg kjenner som er født her av vietnamesiske foreldre, merker at foreldrene kanskje er redde for det som har med politikk å gjøre. De har vokst opp i et land som har vært i kontinuerlig kamp, først mot kineserne, så mot franskmennene, og så mot sine egne. Det tryggeste er å holde seg unna alt som har med politikk å gjøre. Mange foreldre velger derfor å skremme ungene sine for at de skal være trygge. Men dermed også passive. Dette er nå blitt en del av kulturen blant vietnamesere, i hvert fall i Norge. De har i tillegg erfaring med at man kan få problemer med vietnamesiske myndigheter hvis man engasjerer seg i politiske spørsmål, og tenker kanskje at det kan bli problematisk hvis man reiser tilbake til Vietnam.

– Men du fikk lov til å drive med politikk av foreldrene dine likevel?

– Ja, de har alltid hatt en avventende holdning og latt meg få lov til å prøve. Jeg forklarte også at norsk politikk er helt annerledes enn den politikken de kjenner til fra Vietnam. Foreldrene mine stoler vel på at jeg tar fornuftige valg. Det har vært en del av min oppdragelse. De har sett at det har gått bra. Jeg har vært heldig som har fått lov til å gjøre det jeg ville, men jeg har også brukt mye krefter på å overbevise dem. Samtidig har foreldrene mine blitt veldig fornorsket de også, etter hvert. De følger med i politikk, og stemmer når det er valg. Det er jeg glad for. Jeg har også tre søstre som er opptatt av samfunns- og politiske spørsmål. Vi diskuterer mye når vi møtes.

En annen ting som kan være årsaken til at det ikke er flere vietnamesere i politikken, er at vietnamesiske foreldre alltid sier at man skal la skolen komme først. Barna lytter gjerne til det, jobber hardt på skolen, og bruker mye tid på utdanning. På den måten går kanskje de unge årene med til skolegang og studier, og når man er ferdig med det er den politiske gløden forsvunnet. Tiden for å engasjere seg kommer ganske tidlig i livet, tror jeg, og for mange vietnamesere går den forbi uten

at man gjør noe med det. Det er en teori jeg har.

Jeg merker dette også gjennom Vietnamesisk studentforening, der jeg har vært med i mange år, som leder, PR- og informasjonsansvarlig og redaktør av et blad vi utgir. Heller ikke der er det de politiske sakene som står i høysetet blant de unge. Det er mer de sosiale tingene som vektlegges. Som for eksempel den årlige nyttårsfeiringen, som er et stort arrangement, og noe vi legger mye arbeid og energi i.

– Hvordan får du tid til alt?

– Jeg har to andre jobber også. Jeg jobbet lenge på kjøkkenet på et aldershjem, men nå jobber jeg på en kafé i Oslo. I tillegg har jeg i høst startet Akademisk Faghjelp som ligger under VSO, som går ut på å hjelpe vietnamesiske elever på ungdoms- og videregående skole med lekser. Målsetningen er å rekruttere disse elevene til høyere utdanning. Jeg tror det er sunt å ha mange jobber og få ulike impulser. Slutter en å være kunnskapstørst og søke etter nye erfaringer, blir livet rutinemessig og grått. Jeg er åpen for ulike ting og kombinerer gjerne to eller flere verdener. Livet er kort, så det gjelder bare å stå på og være åpen og leve for det en tror på. Jeg trenger ikke så mye søvn. Bare fire-fem timer hver natt. Det holder, tror jeg, sier Leon Nguyen, som tenker litt på rikspolitikken også. Men han tar én ting av gangen, sier han.

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi